

Later voegden zich hier enkele anderen bij, onder wie Pierre Girieud en Le Fauconnier, Franz Marc, van de laatste Moderne Kunstkring-tentoonstelling wel bekend, Otto Fischer en Alexander Mogilewsky. En als de nieuwe kunstverenigingen ten onzent houdt ook deze haar jaarlijksche tentoonstellingen, te München en in andere steden

MARIANNE VON WEREFKIN, „DIE SCHAUSPIELER“.

van Deutschland en Zwitserland.

Naast haar jaar-exposities organiseert zij ook in hare eigene lokaliteiten te München groepententoonstellingen en, last not least, heeft zij thans in een door het Delphin-Verlag keurig verzorgde uitgave een overzicht gegeven van het werk harer leden.

Een dezer, de heer Otto Fischer, schreef een inleiding tot „Das Neue Bild“, een inleiding die zonder in bijzonderheden te treden de algemeene richting der „Neue Künstler“ tegen het impressionisme o.a. doet uitkomen.

Het zijn echter meer algemeene gedachten over kunst, waarmede de heer Fischer dit plaatwerk opent: „Alle Formbildungen eines Künstlers“, zegt hij, „sind die Äusserungen einer geheimnisvollen Urform in seinem Inneren. . . . Kunst is Äusserung; sie schafft im Bilde fortwirkend die Ewigkeit eines Gefühls. Kunst ist Darstellung; sie schafft im Bilde die Anschauung der gegenwärtigen Welt. Wenige wissen dies: noch weniger machen es wahr“.

Dat wij bij de Neue Künstler echter evenmin als bij de Moderne Kunstkringleden van éénzelfde opvatting of inzicht kunnen spreken,

doen de afbeeldingen zien, die het werk dier leden representeeren. Hieronder toch zijn er van zeer verschillend gehalte en karakter.

Daar is de beeldhouwer Moyses Kogan, wiens vlakke reliëfs vooral zich door een fijnheid en gratie van lijn kenmerken. Zijn figuren zijn teer en gevoelig gemodeleerd. En daartegenover staat bijv. de schilderes Enna Barrera-Bossi wier naaktfiguren de schoonheid van den mensch verloochenen. Wladimir von Bechtejef neigt naar het decoratieve, maar schijnt ons toch van veel minder betekenis dan de Fransche kunstenaar Pierre Girieud. Sterk verschil is er ook tusschen Alexander Kanoldt, die huizen en steden schildert zooals ze in kinderbouwdoozen voorkomen en Marianne von Werefkin.

Deze laatste zoekt ook wel naar eenvoudige vormen en kleuren, maar typeert daardoor en weet met eenvoud dikwijls zeer goed in haar schilderijen stemming weer te geven, al is deze stemming ook meestal een sombere. Trouwens het werk der meesten heeft iets triestigs en troosteloos, er zit geen blijmoedigheid, geen vreugde, geen zonnigheid in. Zoo geven deze nieuwe kun-